

Bona tarda a tohom. Excel·lentíssim i Reverendíssim Senyor Bisbe. Mossèn José Luis Pueyo. Autoritats.

És un honor que els meus sogres, Francisco i Pilar, i mossèn Ezquerria hagin confiat en mi per tal de presentar el llibre que també he tingut el regal de traduir. El diari de Josep Nadal, titulat *Un sacerdot camí del martiri*.

I dic regal perquè, a mesura que l'anava treballant, no passava ni una plana sense que fes un descobriment. Avui, per tal de presentar-vos-el, no voldria pas allargar-me en detalls que coneixereu quan el llegiu però sí que m'agradaria anomenar-vos tres aspectes que més em van atreure i que, en conjunt, resumeixen molt bé quin era el tarannà del nostre beat.

El primer que em va sobtar va ser que el Josep hagués sentit ja des de ben petit la seva vocació, fins al punt que molts cops jugava a consagrar i a donar la comunió a les seves germanes, la Teresina i la Montse, que tant haurien gaudit d'aquest moment. Aquesta vocació la vivia amb passió, intensitat i també amb autocrítica. Al llarg del diari es pregunta de mil maneres possibles si ho fa bé sense perdre de vista el desig de servir Déu i els seus germans, un desig constant des del primer full fins a l'últim.

El segon aspecte que em va cridar l'atenció va ser la seva emotivitat. Emotivitat amb què embolcallava tot el que feia: l'amor incondicional a Déu, l'amor immens a la seva família i al seu germà bessó Jaume; l'amor a la música; l'amor a la seva terra, als seus companys de seminari, a les germanes carmelites. El dia 27 d'abril de 1936 es tancà a l'església de Monsó per tocar el *Virolai*, una cançó que per a ell era el pont a tot allò que ell més estimava: Déu, família, amics, terra, la verge Maria... La traducció d'aquell fragment va ser també especialment emotiu per a mi. Me'l vaig imaginar en el recolliment i silenci de la seva parròquia, sol davant l'altar, teclejant cada nota del *Virolai* i l'enyorança dels seus se'm va fer present.

El tercer i últim aspecte que voldria remarcar és la confiança cega que té en Déu, una confiança que no li fa tenir cap dubte quan intueix de manera molt clarivident quin pot ser el seu final mesos abans que passés. Una confiança que no el fa esfondrar-se quan rep la visita de la seva mare just uns dies abans que el matessin. Una confiança que el fa lliurar-se a la mort de manera increïblement serena. Una confiança comparable a la d'un nen que se sent tranquil perquè és en mans del seu pare. Una confiança que mostra al llarg de tota la seva existència i de manera especialment colpidora en els seus últims dies.

I bé, no puc acabar sense agrair novament l'oportunitat d'haver traduït el diari, l'honor de presentar-vos-el recomanant-vos que us el llegiu, *Un sacerdot camí del martiri*, per conèixer aquell jove que el 12 d'agost de 1936 va perdre la vida després d'haver perdonat els qui l'anaven a matar, al cantó del seu company inseparable en el seu últim any de vida, mossèn Jordán.

Gràcies

Flora Grífol